

**INFORMACE O VYDANÝCH PRÁVNÍCH
PŘEDPÍSECH, ČLÁNCÍCH A PUBLIKACÍCH**

SBÍRKA ZÁKONŮ 2016

Částka 147 – čís. 369

Zákon, kterým se mění zákon č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.
Účinnost od 1. 1. 2017, s výjimkou čl. I bodů 80 a 91, které nabývají účinnosti dnem 1. 1. 2020.

Částka 147 – čís. 370

Zákon, kterým se mění zákon č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.
Účinnost od 14. 12. 2016.

Částka 151 – čís. 377

Vyhláška o požadavcích na bezpečné nakládání s radioaktivním odpadem a o vyřazování z provozu jaderného zařízení nebo pracoviště III. nebo IV. kategorie.
Účinnost od 1. 1. 2017.

Částka 151 – čís. 378

Vyhláška o umístění jaderného zařízení.
Účinnost od 1. 1. 2017.

Částka 156 – čís. 387

Vyhláška, kterou se mění vyhláška č. 294/2005 Sb., o podmínkách ukládání odpadů na skládky a jejich využívání na povrchu terénu a změně vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů, a vyhláška č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, ve znění pozdějších předpisů.
Účinnost od 1. 1. 2017, s výjimkou čl. I bodu 28, který nabývá účinnosti dnem 1. 1. 2018.

VÝBĚR Z ČLÁNKŮ A PUBLIKACÍ

BULLETIN STAVEBNÍ PRÁVO

Číslo 3/2016

HEGENBARTOVÁ, Milena

Součinnost stavebních úřadů s dotčenými orgány v řízeních dle stavebního zákona ve světle judikatury správních soudů
Rušená rozhodnutí vydaná dle SZ vykazují nejen vady vlastního správního rozhodnutí, ale i vady závazných stanovisek. Vybraná soudní judikatura k této problematice.

PRŮCHOVÁ, Ivana

Předběžná informace v procesech podle stavebního zákona a v oblasti životního prostředí

Institut předběžné informace v procesech podle SZ a v oblasti životního prostředí - přehled předběžných informací a jejich základní charakteristika. Konstrukce předběžné informace dle lege ferenda.

PINTOVÁ KRÁLOVÁ, Renata

Pražské stavební předpisy - stručný úvod do problematiky
Stručná charakteristika jednotlivých částí Pražských stavebních předpisů a definice vybraných pojmů.

ŠTANDERA, Jan

Geneze právní úpravy povolování staveb dopravní infrastruktury

Vývoj právních předpisů týkající se výstavby veřejně prospěšných staveb dopravní infrastruktury v kontextu připravované novely stavebního zákona.

MAREČEK, Jan

Závazné stanovisko orgánu územního plánování v připravované novele stavebního zákona

Právní oprava závazného stanoviska orgánů územního plánování v připravované novele stavebního zákona.

EPRAVO.CZ

JIREŠ, Jakub

K novele stavebního zákona

Článek přibližuje nejzásadnější navrhované změny zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů.

Dostupné z: <http://www.epravo.cz/top/clanky/k-novele-stavebnio-zakona-103520.html>. Publikováno 26. 10. 2016.

VÝBĚR Z JUDIKATURY Z OBLASTI STAVEBNÍHO PRÁVA

**Rozsudek Nejvyššího správního soudu
č. j. 4 As 17/2016-44 ze dne 31. 5. 2016**

OCHRANA VEŘEJNÉHO ZÁJMU A OPRAVNĚNÝCH ZÁJMŮ DOTČENÝCH OSOB, ZKUŠEBNÍ PROVOZ, PŘEZKUM ZÁVAZNÉHO STANOVISKA

§ 119, § 124 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů § 2 odst. 3, § 3 a 68 odst. 3 a 4, § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů

Právní věta:

I. Při povolování zkušebního provozu podle § 124 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006 je stavební úřad povinen posoudit mj. obecné podmínky pro uvádění staveb do provozu stanovené v § 119 odst. 2 téhož zákona, včetně souladu s veřejným zájmem na ochraně veřejného zdraví a ze spisu zřejmými oprávněnými zájmy dotčených osob, které nejsou účastníky řízení (§ 2 odst. 3 správního řádu).

II. Pokud stavební úřad stanoví podmínky pro zkušební provoz (podle § 124 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006) za účelem ochrany veřejného zájmu nebo oprávněných zájmů dotčených osob, je povinen tyto podmínky formulovat takovým způsobem, aby byla ochrana takových zájmů při výkonu práv z rozhodnutí efektivně zajištěna.

Nejvyšší správní soud rozhodl v právní věci žalobce: a) obec D., b) obec H., c) obec M., d) Sdružení občanů okolí SOKP proti hluku z dopravy, e) D. Z., proti žalovanému Magistrátu hl. m. P. v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Městského soudu v P. ze dne 8. 12. 2015, č. j. 6 A 162/2013-102, tak, že tento zrušil a rovněž zrušil rozhodnutí Magistrátu hl. m. P. ze dne 27. 6. 2013, č. j. MHMP a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu vyplývá: Žalovaný vydal dne 27. 6. 2013 rozhodnutí č. j. MHMP 333704/2013/ODA-01/Za (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým povolil k žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR, závod Praha zkušební provoz stavby „Silniční okruh kolem Prahy – Jihozápadní segment, úsek č. 512 D1 – Jesenice – Vestec“ (dále též „předmětná stavba“), a zároveň stanovil tyto podmínky zkušebního provozu: 1) dobu trvání zkušebního provozu od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015, 2) V průběhu zkušebního provozu budou realizovány včetně vyhodnocení účinku protihlukové stěny označené jako PHS_01 až PHS_05 dle hlukové studie z 03/2013, č. zak. 3-0512-0008-69, zpracovatel PUDIS a. s.

Uvedené rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013 napadli žalobci a) až e) žalobou ze dne 26. 8. 2013 u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Žalobci uvedli, že napadené rozhodnu-

tí zasahuje do jejich práv, a to do práva na ochranu života a zdraví, vlastnického práva, práva na samosprávu, práva na příznivé životní prostředí, dále práv vyplývajících z Úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí účasti veřejnosti (publikována pod č. 124/2004 Sb. m. s., dále též „Aarhuská úmluva“).

Žalobci a) až c) jako obce, jejichž katastrálním územím předmětná stavba prochází, shodně uvedli, že napadeným rozhodnutím je porušováno jejich právo na samosprávu zaručené čl. 8 a čl. 100 až 104 Ústavy České republiky, jehož obsahem je v souladu s § 2 odst. 2 a § 35 odst. 1 a 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), péče o všestranný rozvoj jejich území a o potřeby jejich občanů a vytváření podmínek pro uspokojování potřeb, ochranu zdraví jejich občanů, rozvoje kultury a ochranu veřejného pořádku. Z § 10 písm. c) zákona o obcích žalobci dovozují, že obce jsou také povinny dbát o ochranu životního prostředí na svém území. Povoláním zkušebního provozu předmětné stavby došlo k závažnému ohrožení uvedených hodnot zejména pohody bydlení, života a zdraví občanů a ke zhoršení životního prostředí v předmětných obcích v důsledku překračování hygienických limitů hluku. Žalobce d) jako občanské sdružení (spolek) podle § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, tvrdil, že napadeným rozhodnutím byl zkrácen na právu na spravedlivý proces a na právu na příznivé životní prostředí. Žalobkyně e) jako spoluvlastnice a obyvatelka nemovitosti v obci D. uvedla, že napadené rozhodnutí porušuje její právo na ochranu jejího vlastnictví a dále i právo na ochranu zdraví.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 30. 9. 2013, č. j. 6 A 162/2013-41, žalobu odmítl. Městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je rozhodnutím správního orgánu ve smyslu § 67 správního řádu a § 65 odst. 1 s. ř. s., proti němuž je přípustné odvolání. Žalobci však práva podat proti napadenému rozhodnutí odvolání nevyužili, a jejich žaloba byla proto s ohledem na ustanovení § 68 písm. a) s. ř. s. nepřipustná a musela být odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud (dále též NSS) na podkladě kasační stížnosti žalobců a) až e) usnesení městského soudu ze dne 30. 9. 2013, č. j. 6 A 162/2013-41, rozsudkem ze dne 18. 4. 2014, č. j. 4 As 157/2013-33, zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku NSS uvedl, že zásada subsidiarity soudního přezkumu nemůže jít tak daleko, aby byla soudní ochrana v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podmiňována podáním opravného prostředku mimořádného, nepřipustného nebo nenárokového, jelikož žalobci v důsledku taxativního výtčtu účastníků řízení o povolení zkušebního provozu v § 124 odst. 1 stavebního zákona nebyli účastníky tohoto řízení. To však nevyklučuje podání správní žaloby proti rozhodnutí, pokud skutečně napadeným rozhodnutím žalovaného došlo ke zkrácení žalobců na jejich právech.

Městský soud následně rozsudkem ze dne 30. 12. 2015, č. j. 6 A 162/2013-102, shledal žalobní legitimaci žalobců a) – e), avšak předmětnou žalobu pro její nedůvodnost zamítl. Podle odůvodnění musel městský soud vycházet ze skutkového stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí a nemohl nijak zohlednit skutečnost, že protihlukové bariéry nebyly dosud postaveny. Městský soud dále konstatoval, že napadené rozhodnutí bylo vy-

dáno v souladu s ustanovením § 124 odst. 1 stavebního zákona na odůvodněnou žádost stavebníka, který uvedl jako důvod žádosti skutečnost, že jsou na základě výsledků měření na některých místech překračovány hlukové limity, a budou proto realizována další protihluková opatření. V rámci řízení o povolení zkušební provozu proběhlo i ústní jednání dne 6. 6. 2013, při kterém bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje, které stanovilo podmínku vybudování protihlukových stěn v průběhu zkušební provozu. Doba trvání zkušební provozu byla v souladu se zákonem stanovena od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015. Z výroku napadeného rozhodnutí bylo tedy dle městského soudu zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu se žádostí žalobce a respektoval podmínku stanovenou Krajskou hygienickou stanicí Středočeského kraje.

Žalobci a) – d) [dále jen „stěžovatelé“] napadli výše uvedený rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítali důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Za důvodnou je třeba považovat námitku nesprávného posouzení porušení zásady materiální pravdy žalovaným v řízení o povolení zkušební provozu. V posuzovaném případě povolil žalovaný zkušební provoz na základě žádosti stavebníka Ředitelství silnic a dálnic ČR, závod Praha, který byl zároveň jediným účastníkem řízení. Pro užívání stavby stanovil žalovaný na základě závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 6. 6. 2013 dvě podmínky: 1) doba trvání zkušební provozu bude od 1. 7. 2013 do 31. 1. 2015, 2) V průběhu zkušební provozu budou realizovány včetně vyhodnocení účinků: „*protihlukové stěny označené jako PHS_01 až PHS_05 dle hlukové studie z 03/2012 č. zák. 3-0512-0008-69, zpracovatel PUDIS a.s.*“ Žalovaný dále vycházel ze souhlasného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Středočeského kraje a souhlasného stanoviska Odboru dopravy KÚ Středočeského kraje, tyto dotčené orgány nevázaly svá závazná stanoviska na žádné podmínky.

Součástí správního spisu je rovněž vyjádření stěžovatelů k řízení o povolení zkušební provozu ze dne 27. 5. 2013, v němž žalovaného upozorňují na skutečnost, že k užívání stavby dochází již od 20. 9. 2010 v režimu předčasného užívání a stále dochází k překračování maximálních limitů hluku ve vnějším prostředí. Stěžovatelé proto navrhli zastavení provozu až do přijetí dodatečných protihlukových opatření, která zajistí dodržování hygienických norem. K tomuto vyjádření však žalovaný v napadeném rozhodnutí žádným způsobem nepřihlédl. Podle rozsudku městského soudu byl tento postup v souladu se zákonem, jelikož stěžovatelé nebyli účastníky řízení a žalovaný neměl povinnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí jejich námitky zhodnotit.

Nejvyšší správní soud se s výše uvedeným závěrem městského soudu nemůže ztotožnit. Podle ustanovení § 3 správního řádu postupují správní orgány tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Podle ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu přitom správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. V případě užívání staveb na tuto obecnou úpravu navazuje ustanovení § 119 stavebního zákona, které v odst. 2 stanoví podmínky pro uvádění staveb do užívání: „*Stavební úřad při uvádění stavby*

do užívání zkoumá, zda stavba byla provedena v souladu s rozhodnutím o umístění nebo jiným úkonem nahrazujícím územní rozhodnutí a povolením stavby a dokumentací, nebo ověřenou projektovou dokumentací, v souladu se stanoviskem nebo závaznými stanoviskem, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, byla-li vydána podle zvláštních právních předpisů, a zda jsou dodrženy obecné požadavky na výstavbu. Dále zkoumá, zda skutečné provedení stavby nebo její užívání nebude ohrožovat život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost anebo životní prostředí.“ I zkušební provoz představuje způsob užívání stavby, který může mít negativní vliv na své okolí a ohrožovat uvedené chráněné zájmy. Požadavky uvedené v citovaném ustanovení stavebního zákona měl tedy povinnost v řízení o vydání povolení ke zkušebnímu provozu respektovat také žalovaný.

Povinnost adekvátně reflektovat veřejné zájmy ve svých rozhodnutích je nutně dovozovat také s ohledem na judikaturu Ústavního soudu, jelikož v důsledku nálezu Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2012, sp. zn. I. ÚS 451/11 (viz též náleze ze dne 4. 2. 2016, sp. zn. II. ÚS 2144/14), byla podstatně omezena, ne-li vyloučena, možnost stěžovatelů domoci se nápravy tvrzeného závadného stavu v řízení před civilními soudy. Vlastníci pozemních komunikací totiž nedisponují oprávněním provoz na komunikaci jakkoliv přímo regulovat, a ovlivnit tak i případné negativní důsledky, jež tento provoz způsobuje. O to větší nároky je proto třeba klást na správní orgány vedoucí povolovací řízení, včetně povolování užívání staveb, v nichž musí být dostatečně zohledněny možné negativní důsledky provozu na pozemních komunikacích na jejich okolí. Tato povinnost nabývá na významu zejména u staveb se zásadním dopadem na okolí, což je nepochybně případ předmětné stavby.

Žalovaný tak v první řadě pochybil, pokud se v odůvodnění napadeného rozhodnutí nevypořádal s obsahem vyjádření stěžovatelů ze dne 27. 5. 2013. Ačkoliv stěžovatelé nebyli účastníky řízení, je třeba je považovat za dotčené osoby ve smyslu § 2 odst. 3 správního řádu, protože předmětné rozhodnutí bylo způsobitelné zasáhnout do jejich právní sféry. Žalovaný byl také povinen šetřit oprávněné zájmy těchto dotčených osob. Obsahem jejich vyjádření přitom byly skutečnosti přímo související s předmětem řízení, které se dotýkaly zájmů na ochraně životního prostředí a veřejného zdraví. Jelikož žalovaný měl povinnost v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu, jakož i § 119 odst. 2 stavebního zákona dbát v řízení o povolení zkušební provozu na ochranu veřejných zájmů, pochybil, když v rozhodnutí k vyjádření stěžovatelů nepřihlédl (srov. § 4 odst. 4 správního řádu). Tím žalovaný v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezohlednil všechny podklady pro jeho vydání.

Povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí měl žalovaný v posuzované věci i přesto, že se jednalo o řízení o žádosti jediného účastníka, které žalovaný vyhověl.

S ohledem na povinnost respektovat veřejný zájem a šetřit oprávněné zájmy dotčených osob v řízení o povolení zkušební provozu shledává NSS pochybení také ve způsobu stanovení podmínek zkušební provozu v rozhodnutí žalovaného. Jestliže bylo z okolností případu zřejmé, že v průběhu zkušební provozu bude mít užívání stavby negativní dopady na okolí, které mohou být v rozporu se schválenou projektovou dokumentací a hygienickými limity hluku stanovenými zvláštními předpisy,

bylo povinností správního orgánu přijmout taková opatření, která tyto negativní dopady eliminují nebo alespoň omezí. Účelem zkušebního provozu není odstranit existující vady a nedodělky stavby „za pochodu“, ale ověřit, zda je realizace stavby v souladu projektovou dokumentací a odstranit případné závady.

Za nezákonnou považuje NSS podmínku uvedenou v rozhodnutí žalovaného, která váže povolení zkušebního provozu na vybudování protihlukových stěn v průběhu zkušebního provozu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že takto stanovená podmínka vybudování protihlukových stěn uvedená v rozhodnutí, je jako protiváha ohrožení zájmů na ochraně životního prostředí a veřejného zdraví vyplývajících ze zkušebního provozu a ohrožení oprávněných zájmů dotčených osob zjevně nedostatečná. Tato podmínka je stanovena neurčitě a nevyplývá z ní reálná záruka realizace protihlukových stěn v průběhu zkušebního provozu. Žalovaný tak svým postupem fakticky umožnil užívání stavby v režimu zkušebního provozu bez provedení protihlukových opatření a to za situace, kdy mu bylo z obsahu spisu známo, že již v rámci předchozího předčasného užívání stavby dlouhodobě docházelo k překračování hygienických limitů hluku. V této souvislosti není nutno „prolamovat“ pravidlo o posuzování zákonnosti rozhodnutí správních orgánů podle skutkového a právního stavu, jaký zde byl v době jejich vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), jak se domnívali stěžovatelé, nýbrž je nutno trvat na tom, aby správní orgány při vydávání svých rozhodnutí a podmínek v nich stanovených postupovaly tak, aby při výkonu správních rozhodnutí nedocházelo ke vzniku protiprávního stavu, resp. k porušování práv a oprávněných zájmů dotčených osob. Pokud tedy stanoví správní orgán ve svém rozhodnutí podmínku za účelem ochrany veřejného zájmu nebo práv dotčených osob, pak má být taková podmínka formulována určitým způsobem efektivně tyto zájmy či práva chránícím a umožňujícím ověření jejího splnění, popř. umožňujícím její vynucení.

Správní orgán měl i z vyjádření stěžovatelů prokazatelně informace o tom, že jsou nadměrně zatíženi hlukem způsobeným provozem na předmetné stavbě. Tato skutečnost je ostatně zřejmá i ze samotného návrhu na povolení zkušebního provozu ze dne 29. 4. 2013, v němž bylo jako důvod pro povolení zkušebního provozu uvedeno, že podle výsledků měření překračují hladiny hluku na některých místech hygienické limity. Žalovaný měl proto v souladu s povinností respektování veřejných zájmů a šetření oprávněných zájmů dotčených osob přijmout v řízení o povolení zkušebního provozu taková opatření, která by toto zatížení snížila na míru přípustnou dle právních předpisů. Žalovaný ani dotčený orgán ve svém závazném stanovisku se však nezabývali adekvátností navržených protihlukových opatření, podmínku vybudování protihlukových stěn stanovili takovým způsobem, že de facto umožnili užívání stavby bez jejich vybudování po celou stanovenou dobu zkušebního provozu, a v rozporu se zásadami správního řízení nevzal v úvahu skutečnosti vyplývající mj. i z vyjádření stěžovatelů, které na překračování hlukových limitů poukazovalo. Vzhledem k absenci odůvodnění napadeného rozhodnutí ve vztahu k zákonným hlediskům povolování užívání staveb stanoveným v § 119 odst. 2 stavebního zákona a skutečnostem vyplývajícím mj. z vyjádření stěžovatelů a přijatým podmínkám zkušebního provozu je třeba napadené rozhodnutí žalovaného považovat rovněž za nepřezkoumatelné.

V této souvislosti považuje NSS odůvodnění rozhodnutí žalovaného za nedostatečné i ve vztahu k stanovení délky zkušeb-

ního provozu od 1. 7. 2013 do 31. 12. 2015. Zkušební provoz v délce téměř tří let lze považovat za poměrně dlouhý a bylo tedy namístě odůvodnit, zda tato doba nepřesahuje dobu potřebnou pro ověření vlastností provedené stavby. Odůvodnění napadeného rozhodnutí však neobsahuje v souvislosti se stanovením doby zkušebního provozu žádnou úvahu správního orgánu kromě toho, že tato doba zkušebního provozu byla stanovena v souladu se žádostí stavebníka. Takové odůvodnění nelze považovat v daném případě za dostatečné. To platí tím spíše, jestliže bylo zřejmé, že užívání stavby bude mít negativní vliv na veřejné zájmy a oprávněné zájmy dotčených osob, a jestliže podmínka dodatečné výstavby protihlukových stěn nebyla splněna před započítáním zkušebního provozu, nýbrž byla stanovena vágně tak, že umožňovala fakticky užívání stavby po celou dobu zkušebního provozu bez jejich realizace.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že je povinností správního orgánu dbát na zákonnost a řádné odůvodnění svých rozhodnutí i v případech, kdy jsou vydána na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů. Tomu odpovídá povinnost správních orgánů dát podnět k přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu, jestliže shledají jejich nezákonnost. Správní orgán, který vede řízení je přitom povinen se zabývat úplností určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení.

S ohledem na výše uvedené vady lze považovat rozhodnutí žalovaného dílem za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a byl tak naplněn důvod kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Městský soud prvního instancie související s projednávanou věcí rovněž nesprávně posoudil, proto byl naplněn i důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy rozsudek městského soudu zrušil. Vzhledem k tomu, že již v řízení před městským soudem existovaly důvody ke zrušení rozhodnutí žalovaného, zrušil Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 2 písm. a) také rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Resumé České společnosti pro stavební právo k předmětnému judikátu

Soud přiznal obcím i spolku aktivní legitimaci k žalobě, ačkoliv nebyli účastníky řízení o vydání rozhodnutí o zkušebním provozu. Podle NSS je povinností správního orgánu dbát na zákonnost a řádné odůvodnění svých rozhodnutí i v případech, kdy jsou vydána na podkladě závazných stanovisek dotčených orgánů. Tomu odpovídá povinnost správních orgánů dát podnět k přezkumu závazného stanoviska podle § 149 odst. 5 správního řádu, jestliže shledají jejich nezákonnost. Správní orgán, který vede řízení, je přitom povinen se zabývat úplností, určitostí a srozumitelností závazného stanoviska, jakož i tím, zda se správní orgán příslušný k vydání závazného stanoviska nedopustil zjevného skutkového nebo právního pochybení.

*Přílohu Stavebně správní praxe sestavila:
Bc. Tamara Blatová, DiS.
Ústav územního rozvoje*